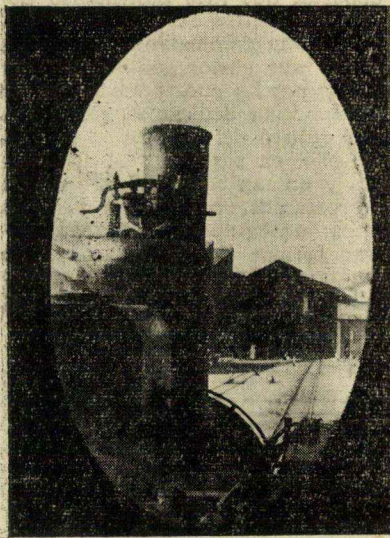

EL NOSTRE TREN LES ULTIMES XIULADES

Quan sortirà al carrer aquest número d'ANCORA el nostre carrilet farà el seu últim viatge. Setanta set anys escassos haurà durat la seva vida. Efímera durada tenint en compte l'esforç que representà en el seu temps la instal·lació i la llarga permanència que se n'esperava. Les circumstàncies han donat un tomb tan imprevist en el que va de segle, que els homes que en foren els promotors no podien sospitar ni remotament que abans de tres lustres tindria un epíleg tan infaust.

Pels qui havem estat contemporanis de les dècades triomfants del nostre carrilet, quan la seva carrera d'enllaç amb la capital era, si no única, la més ferma i activa de què disposàvem, aquests darrers anys de decadència, suplantats els seus serveis pels seus competidors de la carretera, els havem viscut amb l'ai al cor. Temiem el que fa-

(Foto Budó)

talment ha succeït. Company que fou de juvenils sortides, estre imprescindible en els desplaçaments a Girona i viles intermitges, aquesta condemna a la inservitud ens ha semblat injusta i irrespectuosa. Ara, decretada definitivament la seva desaparició, la certitud dun impossible reviscolament ens ha abatut tot i haver-la prevista.

Però jo crec que, d'immediat, no ens podem fer ben bé càrrec del que representa la seva pèrdua. Mentre l'hem vist traquetejar aquests dies en els seus postrers viatges intuïm el buit que en el panorama comarcal deixaria la seva desaparició. Reduïda últimament la seva existència en un anar i venir en solitari, tan sols percebuda en unes poques xiulades diàries, ens mantenia encara un fil d'esperança. Ens aferràvem a la possibilitat que hom li trobés un hipotètic recurs, que, aprofitant els elements vàlids que posseïa, se'l pogués adaptar a les necessitats del tràfec actual i se li deparés l'oportunitat d'exercir un important pa-

per en el futur de les comunicacions gironines.

Finalment tot ha estat en va. Quatre o cinc anys de reunions, de tràmits, de diligències i bons propòsits per salvar-los de res no han valgut. La sentència de la seva mort definitiva s'ha ratificat. Avui, dia deu d'abril, el nostre carrilet ha d'efectuar el seu darrer viatge. Una efemèrides que no revestirà fàustiques celebracions, com succeí en la de la seva inauguració, sinó que tindrà tot el caràcter d'unes exèquies. Una mort que no poden sentir-la en igual intensitat tots els presents, puix que els joves, que no han compartit amb ell les jornades de plena eufòria, més aviat pot semblar-los la liquidació d'un fantasma que en la trepidant automatització del viure actual feia més nosa que servei. Fins i tot els semblaran improcedents les exclamacions de condol que sentiran aquests dies dels homes madurs. Diran que no n'hi ha per tant, que una volta demostrada la caducitat del «nostre» carrilet — que no el «seu», ja que no podien conceputar-lo com a propi, per no haver tingut necessitat d'utilitzar-lo — el lògic era que pasés a ocupar un lloc al racó de les coses inservibles.

Però no és ben bé aquesta la qüestió. No és solament l'enyor de passades vivències el que ens fa lamentar la seva desaparició. El que més ens dol és la pèrdua de les futures possibilitats que creïem que encara tenia. Unes possibilitats que de moment no poden calibrar-se, però que ens temem s'hauran d'evidenciar d'ací alguns anys, quan el tràfec automobilístic creï problemes de difícil resolució. Perquè les comunicacions ferroviàries no estan en decadència, ara com ara, a tot arreu. El que passa és que aquestes es renovellen, es modernitzen a tenor dels avenços de la tècnica. L'electrificació de les línies s'imposa, i estem veient com ací i allí s'estableixen nous serveis, ràpids i còmodes, que res tenen que envejar als de les vies asfàltiques.

En el cas del nostre tren s'ha dit que la modernització no era rendable. I serà així quan els entesos ho assegurin. No podem doncs els profans en aquestes disciplines posar objeccions a llurs dictàmens. No obstant, ultra les raons sentimentals que ens fan doldre la mort del nostre carrilet, sentim un profund temor de que algun dia les circumstàncies facin sentir remordiment per haver-lo bandejat.

Sincerament, voldríem equivocar-nos; que els fets demostrassin que les nostres aprensions eren injustificades. Tant de bo!

Per acabar, i com a colofó a aquest comiat al nostre carrilet, rendim un testimoniatge de gratitud a aquells homes que a les darreries del segle passat li donaren vida i ens feren ofrena dels seus inestimables serveis.

XAVIER

EL FERRO-CARRIL

De l'obra costumista «Les Filles del Taper», d'En Parés repleta de belles cançons del mestre Llusent, hem separat aquesta Polka dedicada al nostre tren, per a publicar-la en aquest número d'ANCORA, que coincideix amb la seva darrera sortida.

EL FERRO-CARRIL (POLKA)

El tren de S. Feliu

que va fins a Girona

ja surt, ja surt del niu

būfant que esbraona.

I al temps de fer un revol

ja passa per S. Pol

fugint com una guilla...

Només que d'explicar-ho

ja som a Castell d'Aro.

Com corre, corre el tren!

Passat Sta. Cristina,

diu que, a una gallina

ha fet en mil trocets.

I què, si amb un instant,

som a la Font Picant

que d'aigua té bon nom?

A mig camí ja n'era

quan es veu Llagostera

al cim d'un gran turó.

Com corre, com corre el tren!

El tren ja s'ha parat

perquè diu que reposa,

si tant ell ha bufat,

dexeu-li fer tal cosa

que llest us portarà

al poble de Cassà

donzell de dolça terra.

—Vegeu, belles pubilles?

ja som a Llambilles!

Com corre, com corre el tren!

De Quart no veus l'argila

pertot arreu s'enfila?

La veus; ací davant!

—La Creheueta, m'has dit?

—Que no la veus, marit,

com riuen els seus camps?

—Per dir baixarem dona,

ja veig que a Girona

el tren ens ha portat.

Com corre, corre el tren!

Tornada:

El ferro-carril

El ferro-carril

fa xum xum

fa tram tram

en treu flames

i en treu fum.

I corre, corre, corre com un llamp!

corre, corre, corre com un llamp!

FERROCARRILES DE VIA ESTRECHA
FEVE

AVISO AL PUBLICO

**SUSPENSION DEFINITIVA DEL SERVICIO EN EL
FERROCARRIL DE SAN FELIU DE GUIXOLS-GERONA**

A partir de las cero horas del día 11 de abril de 1969, cesará definitivamente el servicio en el Ferrocarril de **SAN FELIU DE GUIXOLS-GERONA**.

Por consiguiente, desde la citada fecha no se admitirán facturaciones de ninguna clase, ni se expendrán billetes en o para ninguna de las estaciones de la indicada Línea.

Madrid, 17 de marzo de 1969